

1

חלף זמן-מה עד שקלטתי שאני בעצם רצה. לא יודעת איך זה קרה. הגוף מופתע, מתמרד מהרעת התנאים הפתאומית שנכפתה עליו. הריאות המתפקעות והלב שנבהל מנסים לתת מקדמות נדיבות לשרירים. אוברדראפט. אולי לפני מיליון שנה נדרשו איבריי למאמץ כזה. אז שעטה ילדה קטנה ברגליים יחפות על המדרכה הקשה וניסתה בפעם המיידע-כמה לברוח מהבית. והנה עכשיו היא, אני, בורחת שוב. אבל מבעד לשרירים הכואבים, לגוף המיוזע ולקוצר הנשימה, אני מתחילה להמריא, מגלה את כוחי מחדש.

האספלט מתנקם בי על יהירותי, משלח גלי זעזוע קשים מהרגליים לראש. טיפות זיעה מתגלגלות במורד המצח, עושות חניית ביניים בגבות, ומשם גולשות בעליצות מרושעת לתוך העיניים. הכאב הוא מחויב המציאות, אבל סבל הוא כבר עניין של בחירה. קראתי את המשפט הזה איפשהו. משהו צופר לי כשאני חוצה את הכביש. אנשים מביטים. אני רוצה לעצור ולא יכולה. החומצות שיצרו המעגלים האנאירוביים מציפות לי את הגוף. אני כבר מרגישה את התכווצות השרירים האטומית של מחר. אני חוצה את סף הסכולת. קנה הנשימה משתחרר, הריאות כבר לא קורסות

אלא מתרחבות. כמו צ'אק ייגר שעבר את מחסום הקול, נשמע מין בום עמום בתוכי. ופתאום שקט. העולם מזדחל, מתלפף מסביבי, כמו נהר בהילוך אטי. החוץ נמרח כמו צילום בחשיפה ארוכה. אולי כל החיים שלי היו אנאירוביים, מכווצים, חומצתיים. מאחור השארתי דירה ובן זוג. אני מנסה לשחזר בתוך ראשי את הסצנה האחרונה של חיי הקודמים.

כדאי שניפרד, הוא אומר פתאום. הייתי שקועה במדור התרבות של העיתון. לרוב אין לי סבלנות לקרוא מה כתוב שם, אבל אני מסתכלת בתמונות. עוד אמנית מציגה תערוכה חדשה. היא יפה, קורנת, בוטחת. מי אמר שאמנים מדוכאים. חיפשתי צילומים של העבודות שלה אבל לא היו.

אני ממשיכה לרפרף עוד כמה שניות לפני שאני שואלת במין טמטום, מה? כי ה"כדאי שניפרד" הוא בוודאי שם של סרט או הצגה.

מדי פעם היה עושה כך, קורא בקול כמה מילים מהעיתון, כמו ביקש להדגיש משהו. אבל עכשיו הוא מתבונן בי והעיתון המקומט מונח זנוח על השולחן. בעיניו זיק מעורב של אשמה והאשמה.

אני חושב שכדאי שניפרד, הוא אומר שוב ומשפיל את מבטו. המקרר שטרטר עד עכשיו במין המהום בלתי מורגש רוטן ומשתתק. המאוורר החורק נע באטיות מצד לצד, מעביר מבט מסוקרן בין שנינו. דפי העיתון מרשרשים קלות. אנחנו דוממים. האמת הצלולה ששמט כמו קלף על שולחן הפוקר המשותף שלנו אינה דורשת מילים מיותרות. היא מהדהדת כמו אבן שנופלת לבאר ונוקשת על קרקעית עמוקה.

שתיקתי מקשה עליו. הוא קם ונושא את ספל הקפה שלו אל הכיור. כלאחר יד הוא לוקח גם את שלי. ואני עוד לא סיימתי. כי נותרה שם הלגימה האחרונה עם משקע של שארית סוכר. ואת התמצית היקרה של ספל הקפה שלי הוא שוטף בפרץ דורסני

של מי ברז. למרות שאני בגבי אליו, אני מנחשת את התנועות הממוקדות הכפייטיות שאני מכירה טוב כל-כך. אני מביטה אל החלון, מנסה לעכל את מה ששמעתי, ובו-בזמן להימלט.

לפני כמה חודשים כרתו את ענפי הפיקוס העבותים. הוא אמר שלא נורא כי עכשיו מואר יותר. ואני הצטערתי, מאותה סיבה בדיוק, זה אור דרומי קשה ומבעד לחלון נשקף עכשיו קיר חשוף של בניין מכוער. אני מתגעגעת לליטופו המצל, הירקרק של העץ ולמעופם החרישי של העטלפים בשעת לילה. עובדי העירייה הגיעו בוקר אחד, כמו פשיטה צבאית על כפר – משאית עם סולם הידראולי עצרה ליד הבניין ואני התעוררתי לקול נהמה מבשרת רעות; בתחילה חשבתי שזו משאית הזבל אבל אז התנפץ מבחוץ טרטור חזק. קמתי באחת וניגשתי לחלון. שני מטרים ממני ריחף איש בסרבל כתום ובמשקפי מגן, מסור חשמלי בידו והוא חותך ומבתק בתנועות מעוגלות, כמעט אלגנטיות. צעקתי אליו אבל הוא לא שמע אותי, רק המשיך לחתוך ולכרות, כמו סרט אילם עם מוזיקת רקע מבעיתה. נרעדתי לקול ביקועם של הענפים שנחתו מטה ברעש גדול והתרסקו על הכביש. לבשתי במהירות את מכנסי הטרינינג ושעטתי במורד המדרגות.

שני אנשים עמדו באמצע הכביש ופיקחו על הנעשה. אחד מהם חיך אליי ואמר, בוקר טוב. פשוט ככה. מה אתם עושים לעץ? ניסיתי להתקומם. ביקשתי שיעצרו, אבל המסור המשיך לעבוד. גברת, תיזהרי. הוא מרחיק אותי כמה צעדים אחורה. ענף אחד נופל ושורט לי את הזרוע. הוא מבקש שאחזור אל המדרכה. אני מתקשה לכעוס עליו כי הוא מחיך אליי, ומסביר לי במין סבלנות חביבה שחייבים לעשות את זה כי השורשים של העץ מרימים את הבלטות. צריך לחתוך קצת, הוא אומר, אבל בינתיים מעלינו נמשכת קטיעה אגרסיבית והעץ מצטמק והולך. הוא ממשיך לשתק

אותי עם הסבריו המפורטים והמרגיעים. כל זה יצמח בחזרה בעוד כמה חודשים, ואין לך מה לדאוג. ופתאום אני שמה לב שהציצי קצת זולג לי מגופיית השינה. אני ממהרת לשלב את זרועותיי ולהתרחק כמה צעדים.

ואז פסק הרעש. המסור נדם. "המנסר מטקסט" הסיר את משקפי המגן שלו. העץ היה רק שריר של עצמו. כל הדברים שרציתי לצעוק נדמו. אל תדאגי, בעוד כמה חודשים הכול יצמח בחזרה, אמר שוב ואני ידעתי שהוא משקר ובכל זאת שאלתי, אתה מבטיח? כמו קורבן חדור תקווה הרואה בכל מחווה עדינה של התליין סימן לביטול הגזירה. יצמח משהו בן-זונה, הוא מסתחבק. כמו שהספריה שלי אומרת, הוא מוסיף, תספורת קצוצה מחזקת את השיער. הוא מזלזל באינטליגנציה שלי, אבל עושה זאת בחן רב.

במקרה שלך, ברור שזה לא עובד, אני אומרת לו. הוא מעביר יד על שערו הדליל, מצביע שוב, ומבעו אומר חומרה הפעם, על הבלטות שהתרוממו. אולי את לא יודעת, אבל זקנה אחת נפלה כאן בגלל זה. נתקלה בבלטה ונפלה. הוא מגולל באוזניי את סיפור העצמות השבורות, את עוגמת הנפש והמשפחה הנזעמת שמאיימת בתביעת נזיקין. לעץ יותר קל להצמיח ענפים מאשר לאישה בת תשעים, הוא חותם.

גם לאישה בת שלושים קצת קשה להצמיח ענפים. הוא צוחק על ההערה שלי. התכוונתי עצמות, הוא אומר. זה קרה לפני שבועיים, ועד היום היא בבית חולים. הכול באשמת העץ. והרי אנחנו, העירייה, יש לנו אחריות. את בתור תושבת חייבת להבין את זה.

עכשיו אני מרגישה קצת אשמה שבכלל העזתי לפתוח את הפה. מה זה כמה ענפים של עץ לעומת קשישה שבורת עצמות. שייריו של העץ המתנכל לקשישות חסרות ישע, מועמסים על המשאית. הגזע שנותר מאחור מתבונן בשתיקה באסונו.

הסתובבתי והלכתי משם חזרה הביתה, מובסת. אחרי כמה שבועות ראיתי ניצן קטן שהופיע על אחד הגרמים. ורון לא הבין למה אני בוכה, כי הרי פירושו שהעץ צומח שוב. אבל הניצן הקטן הזה על הגדם העבה הרס אותי. עדיף שהיו כורתים אותו לגמרי.

לרגע הרגשתי כמו מחשב שכיבו אותו והדליקו מחדש. כל התוכנות הדרומות שהתעלמתי מהן תקופה ארוכה, התערכנו עכשיו. זה מוות קטן. הוא נקודתי ורחוס ולא משנה איזו גסיסה ממושכת קדמה לו. במשך רגע ארוך אנחנו שותקים. ואז הוא פוצח במונולוג קטן של סיבוב סכין. הוא פגש מישהי. פתאום הוא מרגיש דברים ששכח שקיימים. המשפט הזה גורם לי לקום. כשאני עושה זאת הכיסא נגרר אחורנית בחריקה, נוטה באוויר, עומד לשנייה על שתיים מרגליו ונופל בקול רעש. הוא תמיד קנטר אותי על גמלוניות, אבל ציין שיש בה איזו חניניות. אני מטר ושמונים, ומתקשה למתן את תנועותי למרות ואולי דווקא בגלל ארבעים הקילו שהורדתי. הן תקיפות מדי, חזקות. עדיין לא התרגלתי לגזרה החדשה שלי, שכבר מסובבת ראשים ברחוב. לגבי החניניות, זה כבר עניין סובייקטיבי, כי הרי ברור שאיני חנינית בעיניו עוד. בסקאלות קטנות אני עדינה מאוד. במעבדה אני מטפטפת בדיוק ובזריזות מיקרוליטרים לתוך מבחנות קטנות, מחברת באלגנטיות אלקטרודות למכשירי המדידה. אבל בבית, כשאני צריכה להניח צלחת על שולחן היא משמיעה קול חבטה. לא הייתי זוכה למחאות כפיים אם הייתי צריכה להנחית 747.

אני רוצה להרכיב לו עכשיו. אני עשויה להיות חזקה ממנו. מדוע הוא חייב לתת לי ציון נכשל אחרי כל השנים שאנחנו ביחד. למה הוא חייב להכיש. אולי נאלץ להיפטר מכל הארס שהצטבר בתוכו עליי. עכשיו הבלוטות שלו מרוקנות והרעלים שלו

מסתובבים אצלי בדם. הכיור יונק את שארית מי האפסיים שלו במין גרגור מחליא. כיסא האיקאה השחור שהפלתי קפא בתנוחת אסון, כמו הכלב המפורסם מפומפיי. כמעט התכופפתי להרים אותו אבל משהו בסימטריה הסימבולית של מפלתו עצר בעדי. בכלל לא שמתי לב שחייכתי. הוא שואל אם אני חושבת שזה משעשע. אבל זה הרגל מילדות. כשאני נפגעת אני מחייכת. כמו משתדלת, בכוח הכיוון של שרירי הלחיים, לחסום את בלוטות הדמע. הם סתם שיקרו, אני אומרת פתאום. הוא לא מבין על מה אני מדברת. אלה שכרתו את העץ לפני שלושה חודשים. כי הוא בכלל לא צמח חזרה. ואני מטומטמת שהאמנתי. עכשיו תורו לחייך. חיוך סלחני, אפילו אמפתי. הוא קרב אליי. עיניו רכות עכשיו מתחת לריסים הארוכים. נשים מתות על עיני האישה שלו. וגם אני רציתי אותן פעם לעצמי. בלי לומר דבר נוסף אני מתנתקת ויוצאת מהדירה. אני שועטת במורד המדרגות, והדלת הפתוחה תמחה מאחור.